






АГРАРНА ПОЛІТИКА ТОТАЛІТАРНОГО РЕЖИМУ. ГОЛОДОМОР 1932–1933 РР.

Розробила :
студентка групи ТТ 1805
Долінська Анастасія Олегівна

- 
- У другій половині 20-х років чітко окреслилася тенденція до зниження темпів виробництва продукції сільського господарства, що гальмувало розвиток промисловості. Виробництво товарного зерна порівняно з дореволюційними роками зменшилося майже на половину. В основі такої відсталості була розпорошеність, роздрібненість і низький рівень напівнатурального сільськогосподарського виробництва.

- 
- Наприкінці 1927 р. 23,7% всіх дворів становили бідняки, 72,3% — середняки, 4% — заможні. В жовтні 1929 р. понад 10% господарств, в основному бідняцьких, були об'єднані в колгоспи.


- 
- Гасло суцільної колективізації офіційно було проголошено в листопаді 1929 р. У січні наступного року керівні органи визначили й терміни проведення колективізації для різних регіонів. Україна опинилася в другій групі регіонів, де колективізацію планувалося закінчити восени 1931 р. або навесні 1932 р.

- Перший етап розкуркулювання тривав в Україні з січня до початку березня 1930 р. За цей час під розкуркулювання потрапило 61887 (2,5%) господарств. Площа вилученої землі становила 582 тис. га, кількість відібраної робочої худоби — 58,6 тис. голів, вартість конфіскованого майна — 40,4 млн крб. Майно надходило до неподільних фондів колгоспів.

- Примусова колективізація з усупільненням майже всього майна, репресіями та свавіллям, розкуркулювання, яке зачіпало інтереси й долю не тільки заможних селян, викликало незадоволення й масові виступи на селі. За деякими даними, в селах України у 1930 р. відбулося . понад 40000 повстань і бунтів.

- Новий наступ на селян почався восени 1930 р. вишукуванням нових куркулів, що мало на меті залякати селян. Одноосібника намагалися задушити й податками. За таких умов селянин змушений був йти до колгоспу. Невдовзі колгоспний лад таки "переміг". До кінця 1932 р. у республіці було колективізовано майже 70% селянських господарств.



- 
- Колективізація супроводжувалась масовим забиванням селянами власної великої рогатої худоби, свиней, овець. Сільське господарство занепадало внаслідок знищення заможного прошарку селянства.

- Обібране село важко пережило зиму 1931—1932 рр. Селяни багатьох районів України голодували. Голод вдалося зупинити, проте належних висновків з цього керівництво як республіки, так і країни загалом не зробило, що спричинило ще більшу трагедію.
- Незацікавленість колгоспників у збиранні врожаю (адже зерно діставалося не їм), призвела до величезних втрат. До 1 листопада 1932 р. від селянського сектора України було отримано лише 132 млн пудів хліба (у 1930 р. — майже 400 млн). У зв'язку з цим керівництво країни направило в Україну та деякі інші райони країни надзвичайні комісії з хлібозаготівель. Головним засобом хлібозаготівель були репресії.


- Села, які мали особливо велику заборгованість з хлібозаготівель, заносили на "чорну дошку". Статус "чорної дошки" означав фактичну блокаду: припинявся підвіз товарів, заборонялась торгівля, достроково стягувались платежі за фінансовими зобов'язаннями. Села оточувались регулярними військами, що прирікало їх на голод. Терор голодом мав зламати опір і незадоволення українського селянства. Від голоду селяни втікали в міста і тисячами вмирили просто на вулицях. Вимирили цілі села, ширилося людоїдство.



- Безпосередні втрати населення України від голоду 1932 р. становили майже 150 тис, від голоду 1933 р. — від 3 до 3,5 млн осіб. Це була одна з найбільших трагедій українського народу в усій його історії. Генофонд української нації зазнав відчутних втрат.



- При переході до колективізації не були використані можливості інших форм кооперації. Грубо порушувались законність, ігнорувались права й інтереси селян. Було ліквідовано економічну самостійність селянства, знищено найпрацьовитішу його верству. В колгоспах застосовувався позаекономічний примус, колгоспники відчужувались від засобів виробництва. Колгоспне виробництво жорстко регламентувалось, матеріальна зацікавленість була слабкою, почуття господаря атрофувалось.



Це велика трагедія Українського народу,
але незламний дух українців є для нас
приводом шануватися своїм родом.

Дякую за увагу.